

Извикахъ, но никакъвъ шумъ. Ни гласъ, ни стѣпки. Като трѣгвамъ, пакъ ги чухъ, само че на страна, подолу въ дола. Задрѣкваше. Време да слизамъ въ дола нѣмахъ. Вървя и се чудя и на стѣпките и на себе си. Ужъ мисля, че познавамъ добре планините и тѣхните обитатели и ето въ такава малка планинка чувамъ съвсемъ непознатъ шумъ отъ страни стѣпки. Да си призная, стана ми доста неприятно. Но когато бѣхъ вече въ полето и въ късна доба се бѣхъ отправилъ за Ихтиманската гара, първиятъ срещнатъ човѣкъ ми помогна да открия сѣщината на таинствените стѣпки.

— Откъде идешъ, приятелю, по тъмнина?

— Отъ Кара-баиръ — му отговарямъ съ сѣщата любезность.

— А мечката среща ли?

— Каква мечка?

— Абе мечката съ мечетата. Тя много хора понаплаши.

— Аха, сега разбрахъ!

— Какво си разбралъ? — съ увеличено любопытство ме запитва случайниятъ събесѣдникъ.

— Чухъ стѣпките на мечетата, но нито ги видѣхъ, нито разбрахъ, че сѣ на мечета. Никога не предполагамъ, че изъ тази малка планинка ще има мечка и то съ мечета.

— Има ги, има ги! Прескачатъ нѣкога Рила планина. Тази не е стрѣвница, но по-добре, че не те е срещнала.

— До виждане. До виждане. И азъ поехъ пътя изъ тъмното Ихтиманско поле, като се стремѣхъ къмъ свѣтлината на Ихтиманската гара.

Но таинствените стѣпки на мечката вече не чувахъ. Въ Ихтиманъ научихъ, че мечката е „газила“ едно говедарче и че още го тресло отъ страхъ...

